

Arrest

nr. 73 630 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C) nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 3 oktober 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat N. BOGAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is toegekomen in België op 8 maart 2009. Hij vroeg op 9 maart 2009 asiel aan. Op 11 september 2009 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing werd betekend per schrijven van 15 september 2009. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing op 26 september 2009, bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het beroep werd verworpen op 28 april 2010, per arrest met nummer 42.532. De

vluchtelingenstatus, alsook de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd aan verzoekende partij. Op 23 juni 2010 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13 quinquies). Verzoeker was niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoeker deed op 14 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 26 augustus 2011. De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde. Dit is de thans bestreden beslissing. De beslissing werd betekend op 3 oktober 2011, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

De eerste bestreden beslissing

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door :

*(M.A.A.) (...)
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag van (M.A.A.) ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De door betrokkene voorgelegde stukken met name een Attestation de Naissance (nr 13244/A6.1/2091/09) en een Attestation d'impossibilité de procurer l'Acte de naissance (nr 13244/A6.1/2092/09) kunnen niet door onze diensten aanvaard worden als zijnde identiteitsdocumenten. Hoewel deze documenten nuttige gegevens kunnen verstrekken, tonen ze niet aan dat de drager ervan de persoon is die omschreven wordt in de documenten. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) nadrukkelijk dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden aan de hand van een internationaal erkend paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart.

Het door betrokkene voorgelegde attest van immatriculatie kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien een attest van immatriculatie afgeleverd wordt door de gemeente, in het kader van een asielaanvraag, op basis van de door betrokkene verstrekte identiteitsgegevens. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

De door betrokkene voorgelegde bijlage 26 kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. De omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt immers dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

De kopies van het internationale paspoort (nr C0586230) en de tijdelijke verblijfsvergunning (nr B041780930) van (M.-M. F.) die de aanvraag 9bis vervoegen kunnen niet aanvaard worden als identiteitsbewijs voor (M.A.A.). De administratie is verplicht om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op het moment van behandeling beschikt. Uit het dossier blijkt dat (M.A.A.) sinds 27.09.2010 meerderjarig is. Sinds die datum is de documentaire bewijsplicht ook voor hem van toepassing. Wij stellen echter vast dat betrokkene zijn aanvraag niet met een identiteitsbewijs heeft geactualiseerd, noch een geldige verklaring heeft geformuleerd waarom hij geen identiteitsstuk zou kunnen voorleggen. De RVV stelde in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2010 het volgende: “het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen

in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervullen en te actualiseren". Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

- o *Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 30.04.2010.*

- o *Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 29.06.2010. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land*

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden.

Het attest van immatriculatie en/of de documenten die werden afgegeven op het ogenblik dat belanghebbende zich vluchteling verklaarde dienen te worden ingetrokken."

De tweede bestreden beslissing:

"In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 26/08/2011

wordt aan (M.A.A.) (M)

geboren te (...) (Congo (Dem. Rep.)), op (...),

van CONGO (DEM. REP.) nationaliteit, verblijvend: (...),

het bevel gegeven om uiterlijk op 02/11/2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

- o *Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 30.04.2010*

- o *Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 29.06.2010. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.*

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing (zijnde standaardmotivering en conclusie niet gebaseerd op feiten): Enerzijds wenst verzoeker op te merken dat de motivering vrij summier is en zich beperkt tot de verschillende keren dezelfde argumentatie doch anders verwoord; Verweerder weet heel goed dat er in 2009 en zelfs een gedeelte van 2010 geen paspoorten werden uitgereikt op de ambassade van Congo; Zeker niet voor minderjarigen; Verzoeker brengt dan ook een attest van de ambassade voor waaruit dit blijkt; Er kan niet geëist worden van verzoeker dat die het onmogelijke bewijst; In andere dossiers van mensen uit Congo werd de regularisatie zonder paspoort, gelet op de problemen, wel degelijk goedgekeurd; Van zodra mogelijk heeft verzoeker wel degelijk een aanvraag tot paspoort ingediend, doch tot op heden heeft hij nog geen paspoort; Anderzijds stelt verzoeker vast dat er in casu een schending is van het gezinsleven; Verzoekers vader werd immers geregulariseerd bij dezelfde aanvraag; Dit houdt in dat vader na verblijf sinds 2002 in België gescheiden zou worden van zijn thans meerderjarige zoon; Dit is een schending van de rechten van de mens maar ook van de grondwet; Bovendien stelt verzoeker vast dat er een ganse redenering is mbt. een uitspraak van de RVV dd. 30 april 2010; Verzoeker heeft geen weet van deze beslissing; Verzoeker heeft wel per aangetekend schrijven de beslissing dd. 23 juni 2010 ontvangen waarbij er gemeld wordt dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming; Verzoeker tekende hiertegen beroep aan via een aangetekend schrijven dd. 19 juli 2010; Verzoeker dient vast te stellen dat er nergens concreet wordt ingegaan op de specifieke situatie die zich in casu voordoet waarbij vader en minderjarige zoon samen een aanvraag indienen waarbij vader geregulariseerd wordt en zoon niet; Verzoekster kan niet anders dan vaststellen dat dit een vorm van rechtsmisbruik en dat de beslissing in onevenredigheid is met de gevolgen; Deze beslissing staat absoluut niet in verhouding met de gevolgen voor verzoekster, zijnde de weigering voor verblijf in België, alsook de onmogelijkheid om een gezin te vormen met zijn in België geregulariseerde vader; Dit is een complete wanverhouding te meer omdat alle documenten tijdig werden ingeleverd en de Congolese ambassade zelf bevestigd dat er geen paspoorten werden afgeleverd in 2009 en zelfs nu terwijl verzoeker toch al even een aanvraag heeft ingediend hij geen paspoort kan bezorgen; Maar dit zijn zaken die niet verweten kunnen worden aan verzoeker waardoor hij uitgesloten wordt van verblijf bij zijn enig familielid; Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen; Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn." Zoals hierboven uitgebreid uiteengezet wordt er nergens gekeken naar de specifieke situatie van verzoeker; Verzoeker beroept zich eveneens op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.. " De motivering is in strijd met de stukken van het dossier; Gelet op de standaardmotivering van verweerder dient men te besluiten dat de motivering niet daadkrachtig is; (zie R.v.St. Cools nr. 42143 van 3 maart 1993; Bulens nr. 43596 van 30 juni 1993,...) Artikel 6 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorziet dat deze wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen; Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed; Deze bepaling legt minder strenge verplichtingen op dan de wet van 29 juli 1991 die derhalve van toepassing is op de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken in het kader van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Wanneer artikel 62 van de Vreemdelingenwet dient te worden geïnterpreteerd als zijnde een toepassing van de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de wet van 29 juli 1991, dan wordt ook artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden door de bestreden beslissing;”

2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Het behoort bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve

overheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005)

De bestreden beslissing is deze van 26 augustus 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde.

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker een "Attestation de Naissance" en een "Attestation d'impossibilité de procurer l'Acte de Naissance" voorlegde. Echter deze documenten werden niet aanvaard als een identiteitsbewijs. Er zijn geen garanties dat verzoeker die deze documenten aanlevert, ook de persoon is die omschreven wordt in de documenten. Het attest van immatriculatie wordt ook niet aanvaard als identiteitsbewijs, en evenmin de bijlage 26. De omzendbrief van 21 juni 2007 (punt II, C, 1-b) stelt immers dat de identiteit en de nationaliteit moeten bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart. Beide documenten voldoen niet aan deze omschrijving. Verzoeker legde ook kopies voor van het internationale paspoort en de tijdelijke verblijfsvergunning van M.-M. F.. Echter dit zijn geen identiteitsbewijzen die verzoekers identiteit en nationaliteit kunnen bewijzen.

Verzoeker betwist deze motieven van de beslissing niet. De beslissing en de inhoudelijke motivering staat derhalve als dusdanig niet ter discussie.

Uit het administratieve dossier kan worden afgeleid dat hij sinds 27 september 2010 meerderjarig is. Derhalve was het aan verzoeker om zijn ingediende regularisatieaanvraag te actualiseren, en een identiteitsbewijs aan het dossier toe te voegen, of minstens te rechtvaardigen waarom dit voor hem onmogelijk is. Tussen zijn meerderjarigheid en de genomen beslissing zijn er elf maanden verstreken. Verzoeker is derhalve zelf nalatig geweest, of minstens onzorgvuldig in de opvolging van zijn dossier.

Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren.

Verzoeker betoogt: *"Bovendien stelt verzoeker vast dat er een ganse redenering is mbt. een uitspraak van de RVV dd. 30 april 2010; Verzoeker heeft geen weet van deze beslissing"*. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de rechtspraak in het arrest nr. 26.814 van 30 april 2010 van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen. Er valt niet in te zien waarom voornoemd arrest aan verzoeker ter kennis moest worden gebracht.

Verzoeker beweert dat het in 2009 en een stuk in 2010 onmogelijk was om paspoorten te bekomen vanwege de Congolese ambassade.

Eenzijds wordt vastgesteld dat deze verklaring vanwege de ambassade geen deel uitmaakt van het administratieve dossier. Buiten de documenten die besproken werden in de bestreden beslissing, heeft verzoeker immers geen andere documenten neergelegd.

Bovendien is het zo dat verzoeker na de door hem geschetste problemen om een paspoort te bekomen vanwege de Congolese ambassade in 2009 en 2010, niet heeft aangetoond dat deze problemen zich bestendig hebben tot op heden. Verzoeker heeft geen enkele inspanning bewezen om een paspoort te bekomen op een recenter tijdstip. Zoals eerder aangehaald, had hij zijn dossier moeten actualiseren met nieuwe gegevens, hetgeen hij nagelaten heeft te doen. Verzoeker toont niet aan dat de problemen die hij aanhaalt zich nog steeds stellen in 2010 en in 2011 tot aan de bestreden beslissing.

Dat dossiers van andere Congolezen goedgekeurd werden zonder voorlegging van een identiteitsbewijs, is niet relevant, daar elk dossier individueel moet beoordeeld worden. Verzoeker toont niet aan hoe hij hieruit rechten kan putten.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn

correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

In casu wordt niet betwist dat het over een eerste toelating gaat.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze

wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker voert aan: *“Anderzijds stelt verzoeker vast dat er in casu een schending is van het gezinsleven; Verzoekers vader werd immers geregulariseerd bij dezelfde aanvraag; Dit houdt in dat vader na verblijf sinds 2002 in België gescheiden zou worden van zijn thans meerderjarige zoon; Dit is een schending van de rechten van de mens maar ook van de grondwet; Bovendien stelt verzoeker vast dat er een ganse redenering is mbt. een uitspraak van de RVV dd. 30 april 2010; Verzoeker heeft geen weet van deze beslissing; Verzoeker heeft wel per aangetekend schrijven de beslissing dd. 23 juni 2010 ontvangen waarbij er gemeld wordt dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming; Verzoeker tekende hiertegen beroep aan via een aangetekend schrijven dd. 19 juli 2010; Verzoeker dient vast te stellen dat er nergens concreet wordt ingegaan op de specifieke situatie die zich in casu voordoet waarbij vader en minderjarige zoon samen een aanvraag indienen waarbij vader geregulariseerd wordt en zoon niet; Verzoekster kan niet anders dan vaststellen dat dit een vorm van rechtsmisbruik en dat de beslissing in onevenredigheid is met de gevolgen; Deze beslissing staat absoluut niet in verhouding met de gevolgen voor verzoekster, zijnde de weigering voor verblijf in België, alsook de onmogelijkheid om een gezin te vormen met zijn in België geregulariseerde vader; Dit is een complete wanverhouding te meer omdat alle documenten tijdig werden ingeleverd en de Congolese ambassade zelf bevestigd dat er geen paspoorten werden afgeleverd in 2009 en zelfs nu terwijl verzoeker toch al even een aanvraag heeft ingediend hij geen paspoort kan bezorgen.”*

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker als minderjarige in 2002 samen met zijn vader in België aankwam en steeds op hetzelfde adres als zijn vader heeft gewoond, zodat een gezinsband is aangetoond. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Verzoeker laat na aan te voeren dat er hinderpalen zijn voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Verzoeker maakt geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te

worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC